

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 714/2024
27.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранимир Јеремић, адвокат из ..., против туженог Производно-трговинског предузећа "Брзан пласт" д.о.о. Брзан, чији је пуномоћник Александар Милутиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3201/2022 од 09.03.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3201/2022 од 09.03.2023. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1029/20 од 18.01.2022. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду бр. ../20 од 27.07.2020. године, као незаконито, а тужена обавезана да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом 2. изреке, одбачена је тужба тужиље у делу којим је тражила да суд туженог обавезе да је врати на радно место ... радника на ..., као недозвољена. Ставом 3. изреке, прекинут је поступак одлучивања о тужбеном захтеву тужиље у делу става 3. петитума тужбеног захтева који ће се наставити након правноснажног окончања поступка по овој делимичној пресуди, по предлогу једне од странака. Ставом 4. изреке, констатовано је да ће о трошковима поступка суд одлучити уз коначну одлуку.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 3201/2022 од 09.03.2023. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио делимичну пресуду Основног суда у Крагујевцу П1 1029/20 од 18.01.2022. године, у ставу 1. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време на пословима ... радника на У периоду од 18.06.2020. године од 27.07.2020. године, била је привремено спречена да ради због болести. Радни однос јој је престао побијаним решењем туженог о отказу уговора о раду бр. ../20 од 27.07.2020. године, због тога што је својом кривицом учинила повреду радне обавезе јер је потврду о привременој спречености за рад доставила након протека рока из одредбе члана 103. Закона о раду. Упозорење које је претходило доношењу побијаног решења туженој је послато поштом у периоду привремене спречености за рад, а на то упозорење тужила се није изјаснила. ББ, супруг тужиле са којим она живи у ванбрачној заједници, а такође је запослен код туженог, је првог дана наступања привремене спречености за рад тужиле лично обавестио непосредног руководиоца тужиле ВВ, да је тужила од 18.06.2020. године привремено спречена за рад због болести, а то је потврђено исказом непосредног руководиоца тужиле ВВ. Потврду о привременој спречености за рад супруг тужиле је доставио туженом 30.06.2020. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиле усвојили применом одредбе члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 95/18), у вези одредбе члана 103. истог Закона, налазећи да је побијано решење туженог незаконито, имајући у виду да је у поступку утврђено да је тужила, у периоду од 18.06.2020. године до 27.07.2020. године, била привремено спречена за рад и да је о тој чињеници супруг тужиле, са којим она живи у заједничком домаћинству, 18.06.2020. године, као првог дана тужилине спречености за рад, лично у просторијама послодавца о томе обавестио њеног непосредног руководиоца.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

На основу одредбе члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленог који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад, у смислу одредбе члана 103. тог Закона. На основу одредбе члана 103. став 1. истог Закона, запослени је дужан да најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад, у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи време очекиване спречености за рад.

У конкретном случају, тужила је одмах, преко свог ванбрачног супружника, обавестила послодавца о својој спречености за рад како би он могао благовремено да

реагује и омогући да се процес рада несметано обавља. Рок за достављање потврде о спречености за рад, прописан у члану 103. Закона о раду, није преклузиван, јер његовим пропуштањем не долази аутоматски до отказа имајући у виду да достављање потврде зависи од природе болести, односно тренутног здравственог стања запосленог. У том смислу, чињеница да је потврду о привременој спречености за рад тужиље њен супружник туженом доставио 30.06.2020. године, није основ за престанак радног односа, имајући у виду да је тужиља, због болести, била оправдано одсутна са рада, о чему постоји и доказ и да је о тој чињеници одмах обавестила свог непосредног руководиоца. Конвенција МОР-а бр. 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца која је ратификована на основу Закона о ратификацији те Конвенције ("Службени лист СФРЈ"- међународни уговори, бр. 4/84, 7/91), у одредби члана 4. прописује да радни однос радника неће престати ако за такав престанак не постоји ваљан разлог везан за способности или понашање радника, или за оперативне потребе предузећа, установе или службе. На основу одредбе члана 6. Конвенције, привремено одсуство са посла због болести или због повреде не представља ваљан разлог за престанак радног односа. С тим у вези, евентуални пропуст радника да о одсуству и разлозима одсуства обавести надлежни орган не може представљати основ за престанак радног односа због неоправданог изостана са посла уколико је одсуствовање било оправдано, што је овде случај. Због тога, тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**